

Barbara Simoniti

Pesmi

Metuljnica

V rosnem jutru
si sušim peruti,
vse mokaste
od metuljega leta.
Razpiram se
sončnim žarkom,
vroče omamnim,
da me osušijo
v svobodo
novega dne,
pa me v delcu
trenutka nepazljivosti
prežgejo z bližino,
da ostanem,
osmojena lastnina,
pod pepelom perutnic.

Kapniki

Ledeni stalagmiti
v sobi
iz vsakega koraka
za teboj,
izvijam se med njimi,
da ne odlomim kosa
srežastega pohištva,
ki postopa
po mojem bivališču
namesto bližine.

Začetek

Vse se je začelo
z gležnjem
v atlantsko modri
nogavici.
Iz prekrižane hlačnice
je pozvanjal vame
z zaroto vsega telesa
iz vsake besede,
vsakega skrbnega
nedotika in
pogleda
mimo,
za las.

Breza, zarja, zvon

Iščem te v brezovih listih,
ko trepetajo pod zadnjim
pogledom sonca,
iščem te v odmevu
večernega zvona,
ko si s sosedi
podaja mrak
za avemarijo ali
boginjo noči
ali celo zame,
kadar se olistim
v srebrnino breze
in ogenj zarje
in zvon neba.

Mreža

Spusti me
iz pajčevine
lepljivih misli
in besed,
spusti me
iz poželenja
nekončanega,
iz še in še,
spusti me
iz nevidnih niti,
ki me težijo
kot verige brona
samo zato,
ker jih zdržim.

Porcelan

Stlačil si me
v kitajsko vazo
na polici,
poslikano
z nerazumljivimi prizori
drugačnega življenja,
gledam jih,
kako postopajo
naokoli
po moji površini,
ki je z njimi postala
tako nedojemljivo
dragocena,
da se je ne moreš več
niti dotakniti.

Vrata

Nenadoma se zavem,
da ne odhajaš več.
Vrata samevajo
in niso več
žrelo prepada,
stopnice vodijo
v pritličje
in ne več
v breztežnost,
balkon je samo
prostor za rože in
oprano perilo
novih juter.
In šele potem
preberem
v pismenkah kože,
da tudi prihajaš
ne več.

Črkovanje

Kako naj te
pokličem po imenu,
dokler je ime zakletev
vsega neizrečenega,
za kar potrebujem leta,
da ti morda povem.
In ko leta minejo,
se zatišnost
spremeni
v molčanje,
žarek ne deluje
in pokličem te
po imenu.